

Első fejezet

Murkhana, a klónok háborújának utolsó órái

Amikor a meredek szögben zuhanó csapatszállító belemerrült az időjárás-generátorokkal előállított felhőtakaróba, különös érzések rohanták meg Roan Shryne-t. Felidéződtek benne azok az első meditációs gyakorlatok, amelyeket még egykori mesterének irányításával hajtott végre. Annak idején, hiába igyekezett minél jobban átadni magát a mindent egyesítő Erőnek, a lelki szemeivel nem látott mást, csupán valami kavargó fehérséget. Évekkel később – amikor már megtanulta, hogyan töltsen meg az elméjét megnyugtató gondolatokkal, és hogyan merítkezzen meg a fényben – képtoredékek bukkantak elő abból a színtelen semmiből, amelyek némi örvénylés után egységes, érzékelhető egésszé álltak össze. Tudatosan nem befolyásolhatta ezt a folyamatot, éppen ezért rajta keresztül megbizonyosodhatott arról, hogy a cselekedetei összhangban állnak az Erő akaratával.

Rendszerint így is történt, de nem mindig.

Amikor letért arról az útról, amelyet az Erő kijelölt számára, az ismerős fehérséget erőteljes, zavaros áramlatok kavarták fel; néha vörös árnyalatok vegyültek bele, amelyeket Shryne veszélyre utaló jeleknek értelmezett.

És most is, mialatt a gép egyre mélyebbre hatolt vele a Murkhana légkörébe, vörös foltokkal tarkított fehérséget látott, miközben a szél bömbölése, és mennydörgésszerű robbanások ostromolták a fülét...

Roan Shryne a köztársasági csapatszallító félrehúzott oldalsó ajtajában állt. Az egység néhány perccel korábban hagyta maga mögött a *Gallant* elülső dokkját. A hatalmas, *Victory*-osztályú csillagrombolóra pokoli ösztüzet zúdítottak a szeparatisták Keselyűi és trivadászhai, mialatt a romboló a Főparancsnokság utasítására várt, hogy maga is megkezdje a leszállást.

Shryne mellett és mögött klónharcosok gyülekeztek. Im már valamennyien felvették a sisakjukat, és sugárvetőiket behajlított bal kezükön tartva vaskos tréfákkal szórakoztatták egymást, ahogyan a sokat látott veteránok szokták egy-egy ütközet előtt. Viccelődve próbálták oldani a feszültséget, és eloszlatni a balsejtelmeiket. Shryne sokszor nem értette a bizalmas ugratások utalásait, azt viszont érezte, hogy a szakasz tagjai kellően felbőszültek a csatához.

A tehetetlenségi kiegyenlítő jóvoltából úgy a Jedik, mint a klónok állva maradhattak az utastérben, holott heves lökés-hullámok rázták a gépet, továbbá a pilóták éles fordulókkal manővereztek a légi robbanások izzó szilánkfelhői között, és még élesebb kanyarokkal igyekeztek lerázni a nyomkövető rakétákat. A felszíni légelhárítás csakis ezekre a dugóhúzó pályán száguldozó, intelligens lövedékekre támaszkodhatott, mert az invázió első pillanataiban ők maguk egész felhőnyi különleges, lézergátló aeroszolt fúvattak a bolygó légkörébe.

Maró búz szivárgott be az utastérbe. A hátsó hajtóművek erős, egyenletes hangon mennydörögtek, de a jobb oldali néha kihagyott. A csapatszallító legalább annyi csatát látott már, mint azok a harcosok, akiket éppen egy újabb fegyveres összecsapás felé repített.

A felhőzet még a tengerszint feletti négyszáz méteres magasságban is összefüggő, szemmel áthatolhatatlan takarót alkotott. Shryne-t egyáltalán nem zavarta, hogy jószerével az or-

ráig sem lát, mivel az elmúlt három év során hozzászokott, hogy nem tudja, mibe csöppen a következő percekben.

A mestere, Nat-Sem folyton arra buzdította annak idején, hogy a meditációs gyakorlatok során próbálja meg áthatolni azon a bizonyos örvénylő fehérségen, azon az árnyakkal teli ürességen, amely elválasztja őt az Erőtől. Amikor végre megtanulta, hogyan hagyja figyelmen kívül a sűrű ködöt, eljutott a felhőkön túli, fényárban úszó térbe, és Jedi-mesterré lett.

Shryne mindig is úgy érezte, hogy a klónok sokkal józanabban szemlélik a háborút, és sokkal jobban felül tudnak emelkedni a napi gondokon, mint ő maga. Azt is tudta, hogy ennek a ténynek nincs semmi, de semmi köze a páncélzatukhoz, a sisakjukba épített képalkotó rendszerhez, a légszűrőkhöz, amelyek megtisztították a levegőt a szagoktól, és a fejhallgatókhoz, amelyek letompították a robbanások hangorkánját, vagyis, mindazon berendezésekhez, amelyek elszigetelték őket a külvilágtól. A harcra tenyésztett és programozott emberek valószínűleg örültnek tartották a Jediket, amiért azok a hagyományos ruházatukban – tunikában és csuklyás köpenyben – vetették bele magukat a csaták forgatagába, mindössze egyetlen szál fénykarddal felfegyverkezve. A legtöbbben elég okosak voltak ahhoz, hogy meglássák a hasonlatosságot az Erő és a saját, fehér védőburkolatuk között, de csak kevesen fogták fel, hogy az Erő hatalmas fegyver is egyben, így a Jediknek valóban nincs szükségük más eszközökre.

Az alsóbb légrétegekben ritkulni kezdtek a felhők, végül csupán egy áttetsző ködfátyol borult a bolygó gyűrött felszínére és tajtékzó tengerére. Hirtelen vakító villanás vonta magára Shryne figyelmét. Egy találatot kapott szállítóegység hatalmas tűzgömbbé fúvódott fel, amitől a Jedinek az a különös benyomása támadt, hogy nem is egy pusztító robbanást lát, hanem egy miniatúr, új nap születését, amely néhány pillanat alatt el is fogyasztja felhalmozott energiáit. A következő másodpercben a detonáció forró lökeshulláma végigvágott Shryne

gépén, amitől az hevesen oldalra billent, de rögtön vissza is nyerte az egyensúlyát.

A Jedi ismét a fehérségbe fúrta tekintetét, és ekkor, minden előjel nélkül rátört egy látomás. Irtózatos mélység felett lebegett, és lefelé bámult. Sűrű köd kavargott alatta, amely váratlanul felhasadt, így kerek, fényes peremű rés támadt a zavaros fehérségben. Sötétzöld színekben játszó erdőt látott maga alatt. Elszánt harcosok rohagáltak az aljnövényzetben, karsú hajók emelkedtek ki a lombkoronák közül. A harctól dúlt erdő közepén elterülő, kerek tisztáson magányos alak állt, aki előrenyújtotta a bal kezét, míg a jobbával félrevonta éjfékete köpenyét...

Shryne a tudata mélyén tisztában volt azzal, hogy kilépett az időből, és valami olyan történik vele, ami meghaladja a hétköznapi emberek tapasztalatait. Úgy érezte, eljutott a józan ésszel kifürkészhetetlen igazságok birodalmába.

Az élmény furcsa módon megnyugtatta, mert azt sugallta neki, hogy ott van, ahol lennie kell. Hogy dacára annak a szellemi-lelki mélységnek, amelybe a háború, az örökös vérontás és rombolás vetette őt, továbbra is erős kötelékek fűzik az Erőhöz, és tovább szolgálja azt a maga korlátozott módján.

Aztán, mintha csak incselkedtek volna vele, a ritkuló felhők gyorsan összeesküdtek, hogy elrejtsek előle azt, amit az imént felfedtek, és lezárták a titokzatos kaput, amely az előbb valamilyen hiba folytán szélesre tárult.

Shryne megborzongott, és egy csapásra visszatért a valódi világba. Érzékelte, hogy a csapatszállító nyitott oldalsó ajtajában áll, és forró légáramlatok tépik-rángatják barna köpenyének ujjait és csuklyáját.

– A koorivarik időjárás-generátorai jó munkát végeztek! – harsogta egy mesterségesen felerősített hang a Jedi bal fülének közelében. – Szép kis paplant varázsoltak a felszín fölé! Ugyanezt a taktikát alkalmaztuk a Paarin Minoron. Becsalogattuk a szeparatistákat egy mesterséges felhőzetbe, aminek a másik oldalán szépen, egyenként elkaptuk őket!

Shryne fanyarul elmosolyodott, és visszakiáltott:

– Boldogan látom, hogy maga még mindig tudja méltányolni az élet apró örömeit, parancsnok!

– Miért ne tenném, tábornok?

A Jedi megfordult, és szívből sajnálta, hogy nem láthatja, milyen kifejezés ül Salvo százados sisak mögé rejtőző arcán, azon a bizonyos arcon, amelyet éppoly jól ismert, mint mindenki más, aki részt vett a háborúban.

Shryne tetőtől-talpig végigmérte a szakaszparancsnokot. Salvo a páncélsizmája vastag talpának köszönhetően ugyanolyan magasnak tűnt, mint ő maga. Egykor fehér páncélját égésnyomok, koromfoltok és kisebb-nagyobb horpadások borították. A csípőjén fémtokba bújtatott, kézi sugárvető himbálózott. A derekán – Shryne számára kifürkészhetetlen okból – kurta szoknyaszerűséget hordott, amely a háború harmadik évében afféle divathóborttá vált a különféle rangú klónparancsnokok között. Salvo ütött-kopott sisakjának oldalán ott virított a lézerrel maratott, szokásos felirat: SZOLGÁLATRA SZÜLETETT.

A jobb felkarjára festett, színes csíkok azokról a hadjáratokról tanúskodtak, amelyekben személyesen részt vett. A parancsnok nem tartozott a sokadik generációs, továbbfejlesztett klónok közé, bár számos vonásában osztozott velük. Elsősorban az eredeti sablonjukhoz, Jango Fethez hasonlított, akinek fejét vesztett holttestét maga Shryne is látta a geonosik arénájában, röviddel azelőtt hogy a mestere, Nat-Sem áldozatául esett az ellenséges tűznek.

– Bőven volt idejük, hogy bemérjenek minket – állapította meg Salvo, mialatt a csapat szállító folytatta az ereszkedést.

Mostanra már további köztársasági egységek is kibukkantak a felhőtakaróból. Célkövető rakéták egész falkája fogadta őket. Pillanatok alatt vagy öt csapat szállító kapott találatot. A gépek darabokra szakadtak és azonnal elenyésztek a hatalmas tűzgömbökben, majd roncsok és megcsonkított emberi testek tucatjai zuhantak alá, a Murkhana-öböl szürke hullámaiba. Az

egyik, többé-kevésbé egyben maradt csapatszállító orráról levált egy apró, kétszemélyes mentőkapszula, ám egy rakéta ezt is elkapta, alig néhány méterrel a biztonságot jelentő vízfelszín felett.

Az ötvennél is több csapatszállító egyikének fedélzetén három további Jedi indult a csatába, köztük Saras Loorne mester. Shryne aggódott a társaiért, ezért szélesebben kiterjesztette az érzékeit, és az Erő közvetítésével keresni kezdte őket. Hamarosan rájuk talált, és a gyenge, távoli visszhangok megerősítették, hogy egyelőre mindhárman életben vannak.

Shryne a jobb kezével megmarkolta az ajtó feletti kapaszkodót, amikor a pilóták ismét vad fordulózásba vitték a gépet, hogy kikerüljék a légelhárító rakéták újabb sorozatát. Eközben a felhők rejtekéből előbukkantak a szeparatisták Mankvim-elfogóvadászai, mire a csapatszállítók szárnyai alá telepített, illetve az oldalukba ágyazott löveggömbök egyszerre tüzet nyitottak. A lézergátló aeroszol mikroszkopikus cseppjei szétosztották a lézernyalábokat, így azok célt tévesztve röpködtek a tér minden irányába. A köztársasági gépek ekkor többtucatnyi nyomkövető rakétát lőttek ki, amelyek viszont alaposan megritkították a szeparatista kötelékeket.

– Jobban jártunk volna egy orbitális tűzcsapással! – kiáltotta Salvo.

– A terv az, hogy elfoglaljuk a várost, parancsnok, és nem pedig az, hogy elpárologtatjuk! – válaszolta emelt hangon Shryne. Murkhana több hetet kapott arra, hogy megadja magát, de mostanra lejárt a legutolsó határidő is. – Palpatine főkancellárnak az az elve, hogy meg kell nyernünk a szeparatista világok lakóinak szívét. Lehet, hogy ez az elv ostobaságnak tűnik egy harcos szemében, de politikai szempontból nagyon is fontos!

Salvo megcsóválta a fejét.

– Minket nem érdekel a politika – válaszolta az iméntinél jóval visszafogottabban.

– Ahogyan a Jediket sem – jegyezte meg Shryne.

– Mi, klónok azért harcolunk, mert erre születtünk, és erre neveltek minket. De maguk miért? – kérdezte a százados.

– Hogy szolgáljuk azt, ami a Köztársaságból megmaradt. – Shryne agyában felvillant iménti látomásának záróképe, mire keserűen elmosolyodott. – Dooku immár halott. Hamarosan Grievoust is elkapjuk. Ha ez magának jelent valamit, van egy olyan érzésem, hogy hamarosan vége lesz!

– Komolyan gondolja, uram? – kérdezte kíváncsian Salvo.

– A lehető legkomolyabban, százados!

– És akkor mihez kezdenek a Jedik?

– Azt fogjuk tenni, amit mindig is tettünk – válaszolta derűsen Shryne –, követjük az Erő útmutatását.

– És mi lesz a Köztársasági Hadsereggel?

Shryne ismét a parancsnok felé fordult, oda irányította a tekintetét, ahol Salvo szemét sejtette a sisak mögött, és ünnepélyesen kijelentette:

– Együtt fogunk őrködni a Galaxis békéje felett.

Második fejezet

A köztársasági kötelék teljes sebességgel száguldott, alig nyolcvan-száz méterrel a háborgó vízfelszín felett. A messzeségben lassan kibontakoztak annak a városnak a körvonalai, amelyik a bolygó nevét viselte. Murkhana egy hatalmas tengeröböl nyugati partjából kiemelkedő, meredek hegy oldalában épült. Shryne hiába meresztgette a szemét, nem látta tisztán az egyes részleteket, mert az egymást átfedő részecskepajzsok csupán félig-meddig áttetsző, vibráló ernyőket vontak a város fölé, amelyeknek a teteje gyakorlatilag összeért az alacsonyan úszó, szürkés felhőzettel.

A sokáig a semleges világokhoz tartozó bolygó adott ott-hont Passel Argentének, a korábbi szenátornak, aki idővel Dookuhoz pártolt, és tagja lett a Szeparatista Tanácsnak, de itt állt és működött az Iparvállalati Szövetség központja is. Murkhana dúsgazdag üzletemberei és ügyvédei, akiket háztartási droidok és eleven testőrök egész hadserege szolgált, magasba nyúló irodaépületekből, fényűző lakosztályokból, palotának is beillő kórházakból, elegáns bevásárlóközpontokból, kaszinókból és éjjeli mulatókból álló, káprázatos környezetet teremtettek maguknak. Csak a legdrágább, legnagyobb teljesítményű siklók szárnyalhattak fel a karcsú, spirális tornyok csúcsáig, amelyek összessége távolról szemlélve sokkal inkább hasonlított egy tengeri koralltelepre, mint mesterséges építmények együttesére.

Ebben a városban működött a Külső Gyűrű egyik legkiválóbb kommunikációs hálózata is, így elsősorban innen származtak azok a kalózkodások, amelyek a szeparatista propagandát terjesztették a távoli, köztársasági és konföderációs világokon.

Murkhanát négy, nagyjából tíz kilométer hosszú híd kötötte össze a részben az öböl keleti partjára, részben a tengerre épített, gigászi űrkikötővel. A köztársaságiaknak előbb el kellett foglalniuk ezt a tengerfenékre ágyazott oszlopokon nyugvó, hatszögletű acél- és betonszörnyeteget, hogy az orbitális pályán várakozó fő csapásmérő erők is megindíthassák a támadást. Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, az első támadó hullámnak ki kellett iktatnia az űrkikötő sugár- és részecskepajzsainak generátorait. És mert a környéken gyakorlatilag minden háztetőt és közterületet energiapajzsok vagy légelhárító ütegek védtek, az öböl fekete homokkal borított, keleti partszakasza volt az egyetlen hely, ahol az első hullám gépei szilárd talajra ereszkedhettek.

Shryne éppen az elképesztően hatalmas űrkikötőt fürkészte, amikor megérezte, hogy valaki benyomakodik mellé. Oda sem kellett pislantania, anélkül is tudta, hogy Olee Starstone töri magát, mert ki akar kukkantani a gépből. Shryne nem kegyelmezett. Szilárdan megmarkolta a tizenéves lány éjfekete hajfürtökkel borított feje búbját, egy mozdulattal visszalódította Starstone-t a klónok közé, és határozottan ráförmedt:

– Ha mindenáron céltáblát akarsz csinálni magadból, ifjú padavan, legalább várd meg, amíg elérjük a partot.

Az apró termetű, kék szemű lány felnézett a közelében álló, magas Jedi-hölgyre, és vidáman odaszólt neki:

– Látod, mester? Igenis, törődik velem!

– A látszat néha csal, ifjú tanítványom – jegyezte meg a Jedi-hölgy.

– Az előbb csak azért szóltam, hogy várj, mert könnyebb lesz eltemetnünk téged a homokba – tette hozzá ádáz képet vágva Shryne.

Starstone haragosan fújt egyet, azzal dacosan összefonta a kezeit a keblén, és hátat fordított a mestereknek.

Bol Chatak rosszalló pillantást vetett Shryne-ra. Fekete köpenyének csuklyáját a fejére borította, így az eltakarta jellegzetes, apró szarvait. Iridoniai zabrak létére meglepően türelmes volt, legalábbis szótlanul tűrte, hogy Jedi-társa folyton-folyvást piszkálja Starstone-t.

Hirtelen megreccsentek a raktér falaira erősített hangszórók, és a gép pilótája bejelentette, hogy közelednek a bevetési ponthoz.

– Figyelem, mindenki ellenőrizze a fegyverét! – parancsolta Salvo a szakaszának.

Az utasítást fémes csattanások, és a töltőmechanizmusok jellegzetes sípolásai követték. Chatak megmarkolta tanítványának kissé reszkető vállát, és szelíd, de határozott hangon rászólt:

– Uralkodj magadon, ifjú padavan, és őrizd meg az éberségedet!

– Igyekezni fogok, mester! – ígérte Starstone.

– Az Erő legyen veled! – mondta ünnepélyesen Chatak.

– Figyelem, emberek! – harsogta Salvo. – Minket, klónokat folyton csak egyetlen lépés választ el a haláltól! De azon legyenek, hogy sose tegyék meg ezt az utolsó lépést!

Mialatt a szakasz tagjai harsány csatakiáltásokkal válaszoltak a felhívásra, az utastér mennyezetén felnyílt néhány panel, és több tucat vékony, de rendkívül teherbíró kábel ereszkedett a klónok közé.

– Mindenki kapaszkodjon! – vezényelt Salvo. – Maguknak is jut, tábornok! – tette hozzá jóval halkabban, mialatt a fehér páncélkesztyűbe bújtatott kezek határozottan megmarkolták a kábelek fogantyúit.

Shryne úgy számította, hogy legfeljebb tíz méteres magasságból kell leugrania, ezért megrázta a fejét, és visszaszólt:

– Nekünk nincs rá szükségünk! Odalent találkozunk!

Ekkor a csapatzállító váratlanul fellendült a levegőbe, de nyomban visszaereszkedett az előző magasságba. A partvonal fölé érve a pilóta aktiválta az antigravitációs hajtóműveket, és a gép lebegésbe ment át. Ezzel egy időben több száz lövész-droid masírozott elő a fekete homokdűnék közül. A Kereskedelmi Szövetség harci gépezetei a köztársasági repülők felé fordították a sugárvetőiket, és szokásukhoz híven egyszerre nyitottak tüzet.

A hangszórókban ismét felcsendült a pilóta hangja:

– Indítjuk a droidbénítót!

A közelségi gyújtóval felszerelt, különleges töltet alig tíz méterrel a droidsereg felett robbant. A rendkívül erős, korlátozott hatótávolságú elektromágneses lökéshullám kiégette, de legalábbis átmenetileg megbénította a detonáció ötven méteres körzetében tartózkodó droidok vezérlő áramköreit. A többi csapatzállító is kilőtt egy-egy ilyen lövedéket, így néhány pillanattal később a szeparatisták harci gépezeteinek túlnyomó többsége mozdulatlanul, mindörökre elcsendesedve hevert a parton. A maroknyi, talpon maradt droid tájékozódásra és helyzetelemzésre képtelenül, össze-vissza bolyongott a dűnék között.

– Hol voltak ezek a fegyverek három évvel ezelőtt? – dohogott hangosan az egyik klón.

– Fejlesztés alatt álltak – válaszolta Salvo. – De most már egy hét alatt megnyerjük a háborút!

A csapatzállító lejjebb ereszkedett, és Shryne kivetette magát az ajtón. Az Erő segítségével lassította a zuhanást, és guggolásban landolt a kemény homokon. Egyetlen pillanattal később Chatak és Starstone is ott termett mellette.

A klónok következtek, akik a bal kezükkel a függesztőkábelekbe kapaszkodva ereszkedtek le, mialatt a jobbjukkal máris lövésre készen tartották fegyvereiket. Amikor az utolsó klón is talajt ért, a csapatzállító gyors fordulatot hajtott végre, és elindult vissza, a tenger felé. A nagyjából két kilométer hosszú partszakasz teljes hosszán hasonlóképpen zajlottak az

események. Az első hullám gépei alig három perc alatt kirakták eleven rakományukat a fekete homokra, de eközben a separatista ütegek sem tétlenkedtek. Néhány csapatszállító még a kiszállás előtt vagy alatt kapott találatot, néhányat pedig menekülés közben lőttek le.

A Jedik és a klónok a parti sziklák között kanyargó út magas töltésének alapjához rohantak, mialatt rakéták és energianyalábok cikáztak a fejük felett. A szakasz híradósa légi támogatást kért a leghevesebben tüzelő ütegek ellen.

Alig fejezte be az üzenetet, amikor a töltést keresztben átszelő alagutak egyikéből előbukkant négy mélységi felderítő, akik egy megbilincselte foglyot vonszoltak maguk után. Az egyszerű lövészklónoktól eltérően a nagy tűzerejű sugárvetőket hordozó felderítők szürke, *Katarn*-osztályú páncélzatot viseltek. Ezt a különleges páncélt ellátták egy, az elektromágneses impulzusokat elnyelő árnyékolóval, amelynek jóvoltából a viselője sértetlenül áthatolhatott akár a legerősebb energiapajzson is.

A foglyul ejtett illető testét hosszú köntös takarta, míg a fején bojtos, tarkabarka fejdísz pompázott, ám a ruházatát leszámítva fikarcnyit sem hasonlított a keskeny arcú, a fejükön büszke szarvakat viselő koorivarikra. Ahogyan álnok szövetségeseiknek, a neimoidiknek, úgy Passel Argente népének sem fűlt a foga a háborúskodáshoz, de elég pénzük volt ahhoz, hogy a szolgálatukba állítsák a legdrágább és legjobb zsoldosokat.

A felderítők parancsnoka, egy őrmester nyomban odasietett Salvóhoz.

– Ion-osztag, uram, a huszonkettes századtól! – recsegte a szürke páncélos klón, azzal biccentett a rangidős Jedinek, és odaszólt neki: – Üdvözlöm a Murkhanán, Shryne tábornok!

Shryne töprengve ráncolgatta a homlokát, és bizonytalanul megszólalt:

– Ismerős a hangja...

– Az arcom még inkább az, uram – jegyezte meg jókedvűen a felderítő.

A klónok valahogy sosem tudták megunni az egymáshoz való hasonlóságukhoz kapcsolódó vicceket, így ez az ezerszer elsütött, szellemes megjegyzés most is nevetésre készítetett mindenkit, aki hallotta.

– Climber, uram – közölte az őrmester a becenevét –, együtt harcoltunk a Deko Neimoidián.

– Hát persze, Climber – Shryne lelkesen hátba veregette régi harcostársát –, örülök, hogy újra látom, bár jobb lett volna, ha egy jó kocsmában találkozunk!

– Látod, én megmondtam – mondta halkán Chatak az ifjú Starstone-nak –, Shryne mesternek mindenütt akadnak barátai.

– Talán azért, mert nem ismerik olyan jól, mint én, mester – morogta bosszúsan a tanítvány.

Climber felnézett az égre, és megjegyezte:

– Jó nap ez egy kiadós csatára, tábornok úr!

– Csak nehogy a szaván fogják, Climber! – vágott vissza Shryne.

Mielőtt tovább cseveghettek volna, Salvo megunt a várokozást, és közbevágott:

– Jelentés kérek, őrmester!

Climber észbe kapott, és a felettese felé fordulva belekezdett:

– A koorivarik kiürítik a várost, uram, de nem kapkodják el. Sokkal jobban bíznak a védőpajzsaikban, mint kellene. – Maga mellé rántotta, és Salvo felé fordította a foglyukat. – Uraim, ismerkedjenek meg Idisszel. A látszat ne tévesszen meg senkit, emberi lény rejtőzik a koorivari öltözet alatt. Kitévő barátunk a Vibrokardos Brigád oszlopos tagja.

– Tudod, az egy zsoldosbanda – magyarázta csendesen Bol Chatak a tanítványának.

– Amikor elkaptuk, hogy is mondjam... szóval, éppen a dolgát végezte – folytatta Climber, és a hangján érezni lehetett, hogy elégedetten vigyorog a sisak rejtekében. – Rábeszértük, hogy ossza meg velünk mindazt, amit a partvonal védelmi rend-

szereiről tud. Idis barátunk volt olyan kedves, és megadta nekünk az úrkikötő pajzsgenerátorának pontos helyét. – A felderítő ekkor egy távoli, magas épületre mutatott. – Ott, az első hídtól északra, a tengeri kikötő közvetlen közelében található. A generátort mélyen a felszín alá rejtették. Még az is meglehet, hogy le kell rombolnunk a felette álló épületet ahhoz, hogy hozzáférjünk.

Salvo maga mellé intette a híradósát.

– Adja meg az épület koordinátáit a *Gallant* tűzvezető központjának! – parancsolta.

– Na, várjunk egy kicsit! – avatkozott közbe Shryne. – Ha odafentről tüzet nyitnak, veszélybe kerülhetnek a hidak.

Salvo néhány pillanatig némán töprengett, majd ismét a rádióshoz fordult:

– Akkor kérjen precíziós tűzcsapást!

Shryne ismét közbeszólt:

– Van még egy apró bökkenő, parancsnok. Az az épület nem más, mint egy kórház. Legalábbis, az volt, amikor utoljára itt jártam.

Salvo megerősítést várva pillantott a felderítő osztag parancsnokára.

– A tábornoknak igaza van, uram – jelentette ki nyomban Climber. – Még most is kórház.

A százados ekkor a Jedi-mesterre nézett.

– Szeretném hangsúlyozni, tábornok úr, hogy az ellenségeink kórházáról beszélünk – recsegte kissé mérgesen.

Shryne előbb szorosán összepréselte az ajkait, majd megcsóválta fejét.

– Nézze, parancsnok – vélekedett halkán –, akárhogy áll is ez a háború, a betegeket és a sebesülteket nem tekinthetjük harcoló ellenfélnek. Csak jusson eszébe, amit az imént mondtam a főkancellár elveiről! – Azzal a zsoldoshoz fordult, és megkérdezte: – El lehet érni a pajzsgenerátort az utcaszintről?

– Hát, ha valaki ügyes... – hangzott a kitérő válasz.

Shryne csak legyintett, és Climberre nézett.

– Gond nélkül, uram – jelentette ki nyomban a felderítő.

Salvo utálkozva fújt egyet, és felcsattant:

– Megbízik egy zsoldos szavában, uram?

Válaszképpen Climber hátra bökte a foglyot a sugárvetője csövével, és kijelentette:

– Idis barátunk immár a mi oldalunkon áll, nem igaz?

A zsoldos nagy komolyan bólogatott, és hozzátette:

– Méghozzá ingyen!

Shryne ismét a felderítők parancsnokára pillantva megkérdezte:

– Mennyi hődetonátor van az osztagánál?

– Elegendő, uram – válaszolta vidáman Climber, mert sejtette, hogy mi következik.

Salvónak viszont egyáltalán nem tetszett az ötlet, ezért ingerülten közbeszólt:

– Tábornok úr, jómagam továbbra is azt javaslom, hogy hagyjuk meg ezt a feladatot a *Gallant*nak.

Shryne eltöprengve méregette a klónt, és halkán megkérdezte tőle:

– Mi a baj, százados? Mindenáron vérontást akar?

– Szó sincs róla, uram – tiltakozott nyomban Salvo –, csak szeretném a lehető leggyorsabban megoldani az ügyet.

– A *Gallant* még most is odafent van, úgy ötven kilométeres magasságban – mutatott rá Chatak, hogy egy kissé lehűtse a kedélyeket. – Bőven van időnk arra, hogy átfésüljük az épületet.

Salvo egy közönyös vállrándítással mutatta ki az elégedetlenségét, és gorombán kijelentette:

– Hát akkor, menjenek! Végül is, nem engem kaparnak el, ha tévednek!

– Az majd kiderül! – szólt vissza nyugodtan Shryne. – Nos, az Aurek Bakta pontnál találkozunk, parancsnok! Ha nem leszünk ott, mire a *Gallant* megérkezik, hívják a tüzérséget, és adják meg nekik az épület koordinátáit!

Salvóban a parancs hallatán egy csapásra felébredt a kötelességtudat. Azonnal lehiggadt, és semleges hangon kijelentette:

– Értettem, uram! Számíthat rá, uram!

Harmadik fejezet

Murkhana már jóval azelőtt is veszélyes világ volt, hogy a vezetői elárulták a Köztársaságot. A legfőbb előjáró, Passel Argente szemet hunyt a gombamód szaporodó bűnbandák garázdálkodása felett, amennyiben az Iparvállalati Szövetség, és legfontosabb leányvállalata, a Lethe Kereskedelmi Vállalat megkapta a kialakított részt a bűnös úton szerzett pénzből. Mire Argente csatlakozott Dooku gróf szakadár mozgalmához, és bevitte Murkhanát a Független Rendszerek Konföderációjába, szinte alig lehetett megkülönböztetni az Iparvállalati Szövetség módszereit a Fekete Nap, és a hasonszórú bűnszövetkezetek eljárásaitól, leszámítva azt a tényt, hogy a Szövetséget jobban érdekelte más vállalatok bekebelezése, mint a szerencsejáték, a védelmi pénzek kicsikarása, és az illegális fűszerkereskedelem.

Ha az Iparvállalati Szövetség nem boldogult szép szóval, ráküldött néhány harci droidot a megszerezni kívánt vállalat vezetőire. A megzsarolt szerencsétlenek vagy felálltak a székükből, vagy meghaltak.

A köztársasági erők támadásának első perceiben a Szövetség vezetői szabadjára engedték harci gépeiket, amelyek tüzelőál-lásokat foglaltak a város meredek utcáin és terein, hogy gyilkos fogadtatásban részesítsék a behatolókat.

Shryne jól ismerte a hatalmas települést, de hagyta, hogy a felderítők álljanak az élre. A négy klón, a két mester és a padavan jókora kerülőutat leírva közeledett a kórház felé. Menet

közben többször is tüzet nyitottak rájuk a harci droidok, és a járőröző zsoldoscsapatok, de ők mindannyiszor kitértek az összecsapás elől. Magasan a fejük felett lézer- és ionlövedékek záporoztak a domború, anyagtalán védernyőkre, illetve néha, vakító villanások kíséretében egy-egy droidvadász vagy köztársasági vadászgép zuhant rájuk, amelyek a felhőben zajló légi harcban kaptak végzetes találatot.

Shryne osztaga hamarosan elérte az északi híd felhajtóit, és minden gond nélkül átjutottak a gigászi oszlopokon nyugvó úttestek alatt. A kórháznál sem ütköztek ellenállásba, így rövidesen megérkeztek az épület magas falakkal körülvett belső udvarába. Az átriumot borító, sötétre színezett üvegbura alig engedte át a fényt. A mozaikpadlót vastag porréteg borította, amelyet néha felkavartak a nyitva hagyott ablakokon besüvítő légáramlatok. Az épület időnként hevesen megrázkódott, amikor újabb és újabb bombatámadások érték a part menti hegységben megbúvó szeparatista ütegeket.

A benti levegő szinte sistergett a lebegő porszemcsék elektrosztatikus töltésétől, de Shryne ettől függetlenül is tudta, hogy erős elektromágneses térbe kerültek, mert valamennyi szőrszála felmeredt úgy a karján, mint a nyakán. De még erre a csiklandós érzésre sem volt szüksége ahhoz, hogy tudja, jó helyen járnak, mert valamennyi belső szerve vibrált a mélyben üzemelő generátor fojtott, lüktető morajlásától. Az épület elhagyatottnak tűnt, de Shryne a biztonság kedvéért elküldte Chatakot, Starstone-t, és két felderítőt, hogy kutassák át a felső szinteket. Ő maga, továbbá Climber, és az Ion-osztag robantási szakértője az Idistől kapott információkat követve végigsiettek egy sor sötétbe burkolózó folyosón, és hamarosan elérték a mélybe vezető turbóliftet.

– Uram, nem akartam szóvá tenni Chatak tábornok előtt – mondta csendesen Climber, mialatt a tágas felvonókabin lefelé ereszkedett velük –, de ritkán látni olyasmit, hogy egy Jedi és egy klónparancsnok összevitatkoznak a követendő taktikán.

Shryne tudta, hogy a felderítőnek igaza van.

– Salvo századosnak jól működnek az ösztönei – válaszolta megfontoltan –, viszont rövid a türelme. Tudja, Climber, a háború szinte mindenkit megváltoztat. De a Jediknek mindig is az lesz a feladatuk, hogy őrködjenek a Galaxis békéje felett, méghozzá anélkül, hogy mindenkit megölnének, aki az útjukba áll.

Climber értőn bólogatott, és megjegyezte:

– Úgy tudom, uram, hogy néhány parancsnokot visszaküldtek a Kaminóra. Állítólag, gyógykezelik és újraprogramozzák őket.

– Én meg tudom, hogy néhány Jedire is ráférne némi pihenés és gyógykezelés – tette hozzá keserűen Shryne, mialatt a kabin megállapodott a legalsó szinten.

Az antigravitációs aknán kívül a generátor mennydörgésének köszönhetően jószerével csakis rádión keresztül beszélhettek egymással. Shryne előhúzta készülékét a szereléköve egyik táskájából, és ráhangolta a két felderítő sisakrádiójának frekvenciájára.

A klónok még egyszer ellenőrizték a fegyvereiket, majd mindhárman végigóvakodtak egy kivilágítatlan folyosón. A hosszú, szűkös járat egy erősen remegő függőfolyosóra vezetett, amely teljesen körbefutotta a generátornak helyt adó, hatalmas csarnokot. Az irdatlan belső tér java részét elfoglalta az a gigászi, csonka piramist formázó gépezet, amely elektromos árammal látta el az űrkikötő energia- és részecskesugárzóinak valóságos erdejét.

Climber a szeme elé emelte távcsövét, és azon keresztül fűrkészte a termet.

– Tizenkét őrszemet számoltam – jelentette a rádión keresztül.

– Van még három koorivari technikus is, ott, a generátor túlsó oldalán – tette hozzá a robbantási szakértő.

A Jedi-mester távcső nélkül is megállapította, hogy az örök többsége zsoldos, akik sugárvetőkkel és a brigádjuk jellegzetes

fegyverével, vibrokarddal szerelkeztek fel. A gépek körül tevékenykedő koorivarikat is könnyen fel lehetett ismerni a homlokukból kiinduló szarvakról, amelyek ezen a bolygón afféle státusszimbólumnak számítottak, legalábbis a vagyonos előkelőségek köreiből. A védőcsapatot három lövészdroid egészítette ki.

– Hát ezt túl jól őrzik ahhoz, hogy simán elintézzük – sajnálkozott Climber –, már megbocsásson, uram, de talán mégis igaza van Salvo századosnak. Lehet, hogy tényleg a *Gallant*-ra kellene bízunk a dolgot.

– Ahogy már említettem, Salvónak jók az ösztönei – felelte egykedvűen Shryne.

Climber bólogatott, és folytatta:

– Ugyanakkor, uram, noha ezek a zsoldosok nem azért vannak itt, hogy orvosi ellátást kapjanak, azért még elintézhetjük, hogy kórházi kezelésre szoruljanak!

– Az ötlet jó – szögezte le vigyorogva a Jedi –, csak hogy ők tizenketten vannak, mi meg hárman.

– Viszont, maga egyedül is elbánik nagyjából hattal, nemde, uram? – kérdezte Climber, és a hangjából érezni lehetett, hogy ő is vadul vigyorog a sisak rejtekében.

– Hát ha jó napom van – felelte vidáman Shryne.

– Azt mondom, vágjunk bele – javasolta a felderítő –, legalább megtakarítunk némi energiát a *Gallant*nak!

– Hát, ha ennyire ragaszkodik hozzá, nem bánom – válaszolta derűsen a Jedi.

Climber kézjeleket mutatott a robbantási szakértőnek, aztán mindhárman leereszkedtek a csarnok olajsáros betonpadlójára. Shryne felhagyott minden töprengéssel, elfojtott magában minden érzést, és átadta magát az Erőnek. A tapasztalatai alapján jól tudta, hogy az Erő megbízhatóan fogja irányítani minden lépését és mozdulatát mindaddig, amíg megfontoltan, hideg fejjel, és nem haragból cselekszik.

Jelére a klónok halálos pontossággal leadott lövésekkel végeztek a legközelebb eső négy őrszemmel, aztán sietve fedezé-